

[Grethe Philip.]

social situation, hvor de ikke kan få arbejde, at det vil være overordentlig vigtigt for dem at kunne få en tryk økonomisk ramme, i det omfang pensionen kan give dem det allerede fra det 55. år.

Det næste forslag, der drejer sig om at give en egentlig ret for pensionister på sygehuse, der er indstillet til plejehjem, til ud over lommepenge at få tildelt et beløb, der dækker udgifterne til husleje, er vi også positive over for. Det er jo et spørgsmål, der hænger sammen med, at vi for nogen tid siden traf beslutning herinde i folketinget om, at når pensionister lå langvarigt på sygehuse, hvor der i virkeligheden var tale om en plejehjemsanbringelse, måtte det være rimeligt, at de blev stillet på samme måde som andre pensionister, der umiddelbart kunne indlægges på et plejehjem, og det vil sige, at de efter de samme regler skulle have tildelt lommepenge, men ikke pension, ud fra den tanke, at de jo så fik deres forsørgelse dækket på anden måde.

Det har nu vist sig, at der har været problemer, som vi ikke i første omgang var opmærksomme på. Spørgsmålet har været drøftet meget grundigt i socialudvalget, og jeg synes, det er en af de sager, hvor vi har haft stort udbytte af de oplysninger, der er givet af de fremmødte delegationer. For mit eget vedkommende er jeg blevet overbevist om, at det har voldt meget stor gene og bekymring hos pensionisterne, at de i forbindelse med en plejehjemsindstilling som regel skulle opgive deres bolig. Jeg forstår, at det har haft en meget uheldig psykologisk virkning, og at man i det hele taget må sige, at det kan virke uheldigt, når man ikke er fuldkommen sikker på, at en plejehjemsindstilling senere også resulterer i en faktisk indlæggelse på plejehjem.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, hvis vi nu ændrer bestemmelsen og siger, at når der er tale om plejehjemsindstilling, fratager vi pensionen, men sørger for, at de pågældende ud over at få lommepenge kan opretholde deres bolig. Det giver en yderligere frist, det giver muligheder for, at den gamle, hvis situationen bedres, kan vende tilbage til sit gamle hjem, og det synes jeg er værdifuldt.

Jeg kan altså give tilslutning til det lovforslag, som ministeren fremsætter. Det ligger i, hvad jeg her har sagt, og den argumentering, jeg har fremført, at vi omvendt må tage af-

stand fra de forslag, der er fremsat fra privat side om, at man helt skulle gå tilbage til de gamle regler om udbetaling af pension til pensionister, der er indlagt på et sygehus, ikke til behandling, men til pleje.

(Kort bemærkning).

Tove Jørgensen (DKP):

Hvis ministeren havde hørt meget godt efter, ville ministeren have hørt, at jeg sagde »åbenbart godkendt«, og det skulle da glæde mig meget, hvis ministeren ikke har godkendt det, som socialstyrelsen har godkendt for Københavns kommunes vedkommende angående Nørre hospital og venteafdelingerne. Det skulle glæde mig endnu mere, hvis vi her fra ministerens side vil få at høre, at hun ikke agter at godkende disse ordninger.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for, at førtidspensionsalderen nedsættes til 55 år. Det er noget, der er indeholdt i septemberforliget, og vi har derfor selv været med til at foreslå det. Vi er meget glade for, at det i socialministerens oplæg nøjagtigt pointeres, at det er noget, der skal ske efter ansøgning, at det altså er frivilligt, om man går på førtidspension eller fortsætter med andre understøttelses- eller hjælpeforanstaltninger.

Lovforslagene nr. 62-64 er genfremsat fra sidste samling, og det er forslag, der er fremkommet på baggrund af det, der blev bestemt i septemberforliget 1975 om, at en patient, der er indlagt på almindeligt sygehus og visiteres til plejehjem, får folkepensionen nedsat til et lommepengebeløb. Det har givet anledning til mange tragedier, vel nok mest i Københavnsområdet, men også andre steder i landet. Da lovforslaget var til første behandling, sagde vi, at vi selvfølgelig var bundet af septemberforliget, men at vi, hvis vi så en fremstrakt hånd fra socialministeren, ville være villige til en genforhandling. Nu ser vi altså en fremstrakt hånd fra socialministeren, idet der er forslag om, at man skal hjælpe pensionisten med de faste udgifter, altså at folkepensionen bortfalder, men at lommepengebeløbet forøges med et tilskud til faste udgifter. Det kan vi absolut gå ind for.

Nu er der mange, der heroppefra har talt om andre ting. Jeg vil sige, at for mig at se er ventetidshjem noget af det frygteligste. Jeg kan